

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **M. Š.**, zastoupený JUDr. Táňou Diršmidovou, advokátkou se sídlem Eliášova 393/20, Praha 6, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2016, č. j. 15735/16/5200-10424-700519, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2019, č. j. 3 Af 46/2016 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v záhlaví označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta žaloba proti jeho rozhodnutí ze dne 11. 4. 2016. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6018662/15/2005-51523-108787, kterým Finanční úřad pro hlavní město Prahu žalobci uložil pokutu ve výši 54 427 Kč za opožděné podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012.

[2] V žalobě proti napadenému správnímu rozhodnutí žalobce namítal, že pokuta nebyla uložena ve správné výši, neboť od dokončení deliktního jednání uběhla nepřiměřená doba (přes 2 roky), a v mezidobí k opakování tohoto jednání nedošlo. Dne 6. 8. 2019 stěžovatel doručil soudu přípis, v němž vyjádřil záměr uspokojit žalobce. Městský soud proto v souladu § 62 odst. 2 s. ř. s. stěžovateli stanovil lhůtu k vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 62 odst. 1 s. ř. s., a jeho oznámení žalobci a soudu, a to do dne 30. 9. 2019. Dne 24. 9. 2019 stěžovatel soudu doložil, že dne 17. 9. 2019 v přezkumném řízení vydal nové rozhodnutí č. j. 38861/19/5200-10424-708965, jímž změnil napadené rozhodnutí a ve věci sám rozhodl tak, že žalobci pokutu snížil na částku 5 443 Kč; současně doložil, že dne 18. 9. 2019 toto rozhodnutí žalobci doručil. Usnesením městského soudu ze dne 26. 9. 2019 byl v souladu s § 62 odst. 3 s. ř. s. žalobce vyzván, aby se ve lhůtě tří dnů vyjádřil, zda byl postupem správního orgánu uspokojen, přičemž na výzvu on ani jeho právní zástupkyně nereagovali. Městský soud taktéž ověřil, zda žalobce proti novému rozhodnutí v zákonné lhůtě nepodal žalobu. Jelikož tak neučinil, podle názoru soudu se lze důvodně domnívat, že novým rozhodnutím byl žalobce uspokojen. Následně městský soud shrnul, že žalobou napadené rozhodnutí již neexistuje (bylo

nahrazeno novým rozhodnutím), což má za následek neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, pro který je třeba žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout.

[3] Proti usnesení městského soudu podal žalovaný (dále jen stěžovatel) stěžovatel kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Ztotožnil se s dílčím závěrem městského soudu, že se lze důvodně domnívat, že žalobce byl novým rozhodnutím uspokojen, neboť nereagoval na výzvu soudu k vyjádření, zda je či není postupem stěžovatele uspokojen (viz § 62 odst. 3 s. ř. s.). Namítal však, že v nastalé procesní situaci měl městský soud řízení zastavit podle § 62 odst. 4 s. ř. s. usnesením, jehož právní mocí by v souladu s § 62 odst. 5 s. ř. s. nabylo právní moci i nové rozhodnutí stěžovatele. Nesprávný je již úsudek městského soudu, že stěžovatel postupoval podle § 123 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, když ve věci žalobce se jednalo o zkrácené přezkumné řízení ve smyslu § 124 daňového řádu. Postupem městského soudu se tak stěžovatel dostal do situace, kdy současně existuje jeho původní pravomocné rozhodnutí, i nové nepravomocné rozhodnutí, o kterém soud uvážil, že jím byl žalobce uspokojen. Žalobci tak zůstala stanovena pokuta v původní výši na podkladě původního rozhodnutí, u něž již uplynula zákonná lhůta k podání žaloby. Stěžovatel tudíž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] Nejvyšší správní soud se při posouzení věci nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení, konkrétně pak tím, zda je stěžovatel aktivně procesně legitimován k podání kasační stížnosti. Stejně jako v řízení o žalobě, tak i v řízení o kasační stížnosti je základním předpokladem aktivní procesní legitimace navrhovatele tvrzení, že napadeným rozhodnutím mu byla způsobena újma v důsledku zkrácení jeho práv. Je-li stěžovatelem správní orgán, pak se, kromě jiného, za plausibilní tvrzení o zkrácení na právech považuje jen takové, které směřuje proti rozsudku, jímž bylo napadené správní rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení. Stěžovatel (žalovaný správní orgán) však v projednávané věci podal kasační stížnost proti usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejenže tedy napadl rozhodnutí soudu, které mu objektivně žádnou újmu způsobit nemohlo, ale dokonce ani netvrdí, že by se tak stalo, neboť veškerou újmu spatřuje na straně žalobce. Stěžovatel však nemůže v řízení o kasační stížnosti hájit práva jiného účastníka řízení. K tomu lze jen podotknout, že v pouhé existenci nového správního rozhodnutí, které v důsledku napadeného usnesení nenabylo právní moci, újmu na právech stěžovatele spatřovat nelze, i kdyby ji stěžovatel předmětem svého tvrzení o zkrácení na právech učinil.

[6] Nejvyšší správní soud se sice ztotožňuje s názorem stěžovatele, že v nastalé procesní situaci měl městský soud správně řízení zastavit podle § 62 odst. 4 s. ř. s., čímž by v souladu s § 62 odst. 5 s. ř. s. nabylo právní moci i jeho nové rozhodnutí. Jak však uvádí sám stěžovatel, důsledkem chybného postupu městského soudu je skutečnost, že žalobci zůstala pravomocně stanovena pokuta v původní výši. Bylo tedy na žalobci, aby proti usnesení městského soudu, pokud s ním nesouhlasí, podal kasační stížnost, neboť je to on, jehož práva byla tímto usnesením dotčena. Sama skutečnost, že byl uvedeným usnesením ohledně existence původního rozhodnutí o uložení pokuty uveden v omyl, nemůže na tomto závěru nic změnit.

[7] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že z důvodu nedostatku aktivní procesní legitimace stěžovatele nelze jeho kasační stížnost věcně projednat, proto ji podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. s použitím § 120 s. ř. s. odmítl. O věci Nejvyšší správní soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

pokračování

[8] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. dubna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu